

Od života u samostanu do slobode u Kristu



“Sada, dakle, nema osude oni ma koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu” (Rimljanima 8,1).

Kada sam se prije mnogo godina odlučio postati rimokatoličkim svećenikom bilo je to iz želje da živim s Kristom. Budući da sam od rođenja bio rimokatolik vjerovao sam da je Rimokatolička crkva jedina prava crkva i da je izvan te vjere praktički nemoguće biti spašen.

Pape su to uvijek iznova proglašavale kao dogmu. Primjerice, papa Inocent III. je na Lateranskom saboru 1215. godine izjavio: “Postoji samo *jedna* opća crkva vjernih. Izvan nje nitko neće biti spašen” (Nuner-Roos, br. 375). Papa Bonifacije VIII. je 1302. godine u jednoj buli napisao: “Podčiniti se rimskome Papi svim je ljudima nužno za spasenje: To Mi očitujemo, tvrdimo, određujemo i proglašavamo” (Neuner-Roos br. 430). I pape Klement VI., Benedikt XIV., Pio IX., Leo XIII. i Pio XII. naglašavali su da izvan Rimske crkve nitko ne može postići spasenje. Stoga ja nikada, ni na trenutak, nisam ni pomislio spasenje tražiti negdje drugdje.

Rođen sam 2. travnja 1911. godine u Denveru, američkoj državi Koloradu. Od ranog sam djetinjstva htio postati svećenikom. Većina naših susjeda bili su irskog, škotskog ili slavenskog podrijetla i gotovo su svi bili katolici. U takvom okruženju bilo je lako utvrditi koliko je moćan položaj koji svećenik zauzima u četvrti i koliko je on sâm cijenjen poštovan. Ali nije samo to znanje o utjecaju i osobitom poštovanju koje je svećenik imao u društvu utjecalo na mo-

ju odluku da težim za svećeničkom službom. Poziv koji sam osjećao, prije svega je bio učvršćen činjenicom da Rimokatolička crkva svećenicima pripisuje moć da posreduju spasenje.

U skladu s rimokatoličkim naukom, svećenik ima moć uzeti običan kruh i obično vino te izgovarajući riječi posvete tijekom misne žrtve pretvoriti to u sasvim stvarno tijelo, krv, dušu i Božanstvo Isusa Krista. A pošto se ljudska prilika Krista ne može odvojiti od njegova božanskog bića, kruh i vino stavljaju se pred štovatelje da bi im se oni klanjali.

Prigodom ispovijedi – tako to naučava rimokatoličko vjerovanje – svećenik ima moć oprostiti grijehе onome koga ispovijedi. Na Tri-dentskom saboru (današnji Trento u Italiji), koji je održan nakon Reformacije, 1545. godine, zaključeno je sljedeće: “Tko kaže da nisu samo svećenici darovatelji odrješenja, neka je proklet” (vidi Neuner-Ross, br. 669). Od svoje sedme godine odlazio sam na ispovijed i odmah primijetio da svećenici na temelju te punomoći imaju golem nadzor nad vjernicima i da su zbog nje iznad svih svjetovnih autoriteta.

Ali meni pobuda nije bila samo ta moć i čast svećeničkog položaja, nego sam iskreno čeznuo za time da spasim vlastitu dušu. Na temelju onoga što su me učili svećenici i časne sestre znao sam da se ne mogu nadati da ću nakon smrti ići izravno u Nebo. Na vjeronauku sam naučio da ću nakon smrti morati okajati vremenske kazne za grijehе. Po nauku Rimokatoličke crkve, duše pravednika, ako u trenutku smrti oni nisu opterećeni lakšim grijesima ili neokajanim kaznama za grijehе, odlaze u čistilište. Budući da sam svaki dan činio lakše grijehе, a ponekad i smrtnе, bilo mi je jasno da ću u čistilištu ostati vrlo, vrlo dugo.

Službeni rimokatolički nauk je pomalo suzdržan u svom opisu muka u čistilištu, ali zahvaljujući bujnoj mašti irskih svećenika i časnih sestara, koji su čistilište opisivali tako užasno i mučno, mi djeca bili smo toliko prestrašeni da bismo učinili sve samo da izbjegnemo odlazak u to mjesto. Stoga sam kao dijete zaključio sljedeće: Ako svećenik prinošenjem misne žrtve ima moć omogućiti oslobađanje duša iz čistilišta, mojoj bi vlastitoj duši bilo korisno ako

postanem svećenikom. Tada bi nakon moje smrti one duše kojima sam bio pomogao putem svojih misa mogle moliti za mene pred prijestoljem Kraljice Neba – Blažene Djevice Marije – i ona bi se založila za mene pred prijestoljem svoga sina. Ovako to naučava Katolička crkva: *Moguće je pomoći jadnim dušama u čistilištu, prije svega putem misne žrtve, koja je ugodna Bogu* (usp. s Neuner-Ross, br. 599, 692, 926, 935); kao i: *Duše u čistilištu mogu upućivati zagovor za druge udove mističnog Tijela* (to jest Crkve). Katekizam Katoličke Crkve u članku 958 u pogledu umrlih veli: “Naša molitva za njih može im ne samo pomoći, već i njihov zagovor učiniti uspješnim u našu korist.”

Tako sam odlučio postati svećenikom te sam to u određeno vrijeme rekao nadležnim autoritetima.

Uloga Biblije

O dugim godinama pripreme za svećeništvo mogao bih mnogo pričati, ali ću navesti samo one okolnosti koje su obilježene kao prekretnice u mom životu.

Morao sam proći dug put s mnogo ispita i iskušenja dok nisam našao sigurnost spasenja. Često me znaju pitati nisam li premalo poznao Bibliju ili je li mi bilo zabranjeno čitati je. No svih godina svećeničke izobrazbe i tijekom razdoblja koje sam proveo u samostanu imao sam Novi zavjet.

Kada sam stupio u sjemenište, uz molitvenik sam imao još tri knjige: “Marijine slave” od Alfonza Liguorija, “Nasljeduj Krista” Tome Kempenca i jedno rimokatoličko izdanje Novog zavjeta. U predgovoru ove posljednje bilo je otisnuto: “Svakom vjerniku koji na duhovnu izgradnju sa strahopoštovanjem koje priliči božanskoj Riječi barem četvrt sata čita Sveto pismo bit će udijeljene tri godine oprosta.” To bi rimokatoličke vjernike trebalo poticati na čitanje Biblije, jer je većina katolika revna kada se radi o dobivanju oprosta. Ali spomenuti oprost obećan je samo onima koji Bibliju čitaju kao duhovno štivo, a ne onima koji se njome služe za proučavanje i tumačenje. Osim toga, katolici znaju da oproste mogu dobiti na druge, jednostavnije načine, primjerice tako što se prekriže (što, ukoliko

to učine sa svetom vodom, svaki put donosi sedam godina oprosta), pa se većina njih ni ne trudi čitati Bibliju. Usto se mnogi boje toga da bi Božju riječ mogli razumjeti drugačije negoli je tumači Rimokatolička crkva.

Kada sam mnogo godina kasnije napustio samostan, ostale su mi spomenute tri knjige: "Marijine slave" više nije imala korice, jer je bila sasvim istrošena. Korice knjige "Nasljeduj Krista" držale su se s nekoliko niti, a Novi zavjet je još uvijek bio kao nov. Otvorio sam ga samo jednom, kada sam neki latinski tekst htio usporediti s engleskim.

Trajna indoktrinacija

Svakodnevni raspored u sjemeništu uređen je tako da se rijetko ima vremena istinski razmišljati. Doduše, svakoga jutra određeno je vrijeme za pobožno razmišljanje, ali su unaprijed određene točke o kojima treba razmišljati pa bi se onaj koji bi pustio mislima na volju našao u opasnosti da počini laki grijeh.

Rimska crkva je tako dobro osmislila svakodnevni život pojedinca da se njegove osobne težnje uništavaju korak po korak i njegovu osobnost na poslijetku obuzima stanje u kojem su mu najvažniji i najkorisniji samo ciljevi Crkve: potpuno predanje njoj.

Laici nadasve cijene svećenika, ali onima koji u Rimokatoličkoj crkvi imaju vlast on je samo broj u njihovu nastojanju da sav svijet podčine sebi. Stoga ga oni, kako bi mogao služiti samo njihovim ciljevima, izlažu temeljitom ispiranju mozga. To čine sa sredstvima koja su vrlo slična onima kojima se služe komunisti. Tijekom seminara ne dopuštaju polazniku da se dovoljno naspava, zahtijevaju česte postove i služe se svakim načinom indoktrinacije. Kada god se pojavi kakva dvojba u pogledu nekog važnog nauka Rimske crkve, istog je trenutka treba odbaciti; jer tko hotimično trpi takvu dvojbu, riskira to da mu Bog uskrati poziv u svećeničku službu i, samim time, vječno spasenje.

Pred svršetak svog boravka u sjemeništu trebao sam izabrati hoću li biti običan župni svećenik ili redovnik: običan svećenik podložan je vlasti biskupa te upravlja nekom župom ili radi kao kapelan

u nekoj instituciji. Redovnik polaže tri zavjeta: siromaštva, čistoće i poslušnosti, i živi u samostanu ili u zgradi svog reda.

Moja odluka za redovnika

Smatrao sam da je župni svećenik previše izložen iskušenjima pa mu je, stoga, teško postići spasenje. A znao sam i to da je Rimokatolička crkva u posljednjih nekih stoljeću muslimani nisu protjerali iz Svete zemlje. Neki od prognanih otišli su u Mantovu u Italiji, a drugi u Englesku. Prvi njihov general u Engleskoj zvao se Simon Stock. Govorilo se da mu je u viđenju došla Blažena Djevica Marija i predala mu obećanje vezano uz smeđi škapular, po čemu se nitko tko bi taj škapular nosio na svome tijelu ne bi trebao bojati vječnoga ognja. Sve što je za to potrebno jest smeđe (ili gotovo crno) otkano vuneno sukno podijeljeno na dvije četvorine. Ta se dva komada sukna međusobno povezuju s dvije uzice. Škapular, kad ga se prvi put počne nositi, treba blagosloviti svećenik koji ima vlast predati takav blagoslov.

Samostanska svakodnevica

Prvu godinu kao karmelićanski redovnik proveo sam u kući za novake, to jest iskušenike. Ondje su me pripremali za jednostavne zavjete. Tu godinu dana proveo sam u molitvama i meditacijama. Uz uobičajene svakodnevne propise, kojih su se trebali držati svi karmelićanski redovnici, novaci su imali i dodatne sate molitve te više pokora i trpljenja. Tijekom novicijata trebalo se strogo držati propisa o šutnji. Novaci, osim tijekom pola sata dnevnog odmora, nisu smjeli međusobno razgovarati, a u doba kada se postilo i u doba adventa, to jest došašća, vladala je potpuna šutnja. U to doba novaci bi tijekom dnevnog odmora šutke hodali naokolo, molili krunicu ili provodili druge religijske vježbe.

Novacima dan počinje u ponoć. Zvonar poziva zajednicu u kapelu i s odjecima posljednjih udaraca zvona počinje sveta služba. Tu noćnu molitvenu službu, koja se zove "matutin", sačinjava devet psalama, devet čitanja iz Starog i Novog zavjeta i tumačenje jednog od ranijih crkvenih otaca. "Matutin" se pjeva ili recitira. Za time sli-

jedi pet slavljeničkih psalama i “benediktus” (blagoslovljen), hvalospjev iz Lukina evanđelja. Taj dio službe naziva se “laudes” (odavanje počasti). Do sljedećeg zvonjenja, u 4:45, redovnici se vraćaju u postelju.

Kad velim postelja, ne mislim na mekane perine ili udobne strunjače. Postelja jednog karmelićanina sastoji se od tri daske položene na dva drvena postolja. Preko toga je položen tanak drveni ležaj i tri pokrivača. I sve drugo u ćeliji vrlo je jednostavno. Osim postelje, omanjeg stola i klupice nije dopušteno imati nikakav drugi namještaj.

Mnogi sati molitve

Rano izjutra zajednica se ponovno okuplja u kapeli i recitira “primu” i “tercu”, koju tvore tri psalma, jedan kraći pročitani tekst i kratka molitva koju se također pročita. Nakon tog dijela svete službe zajednica provede na koljenima sat vremena u tihoj molitvi.

Nakon toga slijede mise. Ako je neki redovnik već zaređen za svećenika, on održava zasebnu misu na bilo kojem od mnogih oltara u samostanu, pri čemu mu obično pomaže neki drugi redovnik. Ako li redovnik tek studira za svećeničku službu, tada pribiva zajedničkoj misi koju taj tjedan vode određeni svećenici. U toj misi sudjeluju i braća laici, koji obavljaju zanatske poslove u samostanu. Od svakoga se zahtijeva da se pričesti. Te vježbe, sveta služba i tiha molitva, sveukupno traju otprilike tri sata i protegnu se do osam sati, kad počinje doručak. On se sastoji od kruha i kave te se mora uzeti stojeći. U izvornim samostanskim pravilima nije predviđen doručak, ali ga se danas dopušta iz obzira prema ljudskoj slabosti.

Prijepodne je određeno za učenje, nastavu i osobnu molitvu. Tijekom novicijata ne smije se proučavati ništa drugo osim duhovnih predmeta i, naravno, propisa, predaje i pravila karmelićanskog reda. Nakon polaganja zavjeta redovnik studira teologiju i druge stručne predmete potrebne za svećeničko zaredenje.

Neposredno prije podneva zajednica odlazi u kapelu i izrecitira posljednje dvije molitve jutarnje službe, “sekstu” i “nonu”, koje opet tvore tri psalma nakon kojih slijedi kraći tekst iz Pisma i dnev-

na molitva. Vrijeme preostalo do angelusa (molitva Anđeosko pozdravljenje) služi za preispitivanje savjesti i u tim se trenucima redovnik prisjeća prošlih i nedavnih grijeha te moli Boga za oprost. Kada netko počini smrtni grijeh, mora što je prije moguće pristupiti ispovijedi, dok je za lake grijeha dovoljno samo izgovoriti pokajničku molitvu. Nakon što su izrecitali Anđeosko pozdravljenje, redovnici odlaze u blagovaonu pojesti glavni dnevni obrok.

Obroci u samostanu

Svi se obroci uzimaju u šutnji. Jedini izuzeci od tog pravila su Uskrs, Duhovi, blagdan “Naše ljubljene Gospe od brda Karmela”, uznesenje “Naše Blažene Djevice Marije”, blagdani svete Tereze Avilske i svetog Ivana od Križa, blagdan “Bezgrešnog Začeca”, Svi sveti, Božić i nekoliko drugih dana. Dok zajednica šuti, jedan od redovnika koji je određen za taj tjedan čita iz neke knjige duhovne tematike ili iz redovničkog pravilnika.

Jelo je jednostavno i uglavnom se sastoji od juhe, ribe ili jaja, dvije vrste povrća i voća. Red bosonogih karmelićana zabranjuje jesti meso, osim kada ga nekome pripiše liječnik. No to se događa vrlo rijetko, jer većina liječnika jaja i ribu smatra dostatnim. Kada je neki od redovnika primoran jesti meso, mora sjesti u pozadinu blagovaonice, gdje je platnenom pregradom odvojen od pogleda drugih redovnika. Taj dio blagovaone u šali se naziva “paklom”.

Onaj tko završi s jelom ogleda se oko sebe da vidi može li kome biti od pomoći. Jedan će zamijeniti onoga koji čita, a neki drugi kuharsko osoblje, tako da se i oni mogu najesti. Neki počnu činiti javna djela pokore ili samoponižavanja, prigodom čega stoje raširenih ruku podignutih u visini ramena i tako prikazuju križ, ili pak ljube sandale drugih redovnika i dopuštaju da ih oni pljuskaju po licu, ili se po svršetku obroka ispruže po podu, kako bi ostali morali gaziti preko njih kad napuštaju blagovaonu. Takve i druge vježbe trebale bi im pomoći u tome da postignu naklonost u Nebu i povećaju si sredstva na “nebeskom bankovnom računu”.

Nakon objeda, u većini karmelićanskih samostana jedan kraći odmor daje mogućnost za bratsku razmjenu duhovnih misli, i nje-

gov je cilj međusobno ohrabrivanje i poticanje na držanje religijskih životnih pravila. U stvarnosti je ta razonoda često samo veliko opterećenje, jer u tim slobodnim trenucima zna doći do vrlo nemilih prizora. Ne može se dvadeset i više zdravih muškaraca zatvoriti u neprirodno okruženje samostana i ne očekivati psihičke posljedice na njima. Uglavnom se na redovnicima vidi olakšanje kada prođe to slobodno vrijeme i kad se mogu povući na počinak u svoje ćelije.

Neprestano recitiranje psalama

Nakon podnevnog počinka slijede “večernja” i “komplet”. “Večernju” tvore pet psalama, “magnifikat” i dnevna molitva. “Komplet” tvore tri psalma, molitva “Nunc Dimittis” (sada otpuštaš) i zaključna molitva. Time je zaključena dnevna služba, koju su raniji benediktinski samostani bili podijelili na sedam dijelova oslanjajući se na Psalam 119,164: “Sedam puta na dan slavim te zbog tvojih pravednih sudova.”

Često su me znali pitati kako je moguće da mi redovnici nismo spoznali božanski plan spasenja iako smo svakodnevno izrecitali ili otpjevali tridesetak psalama. (Prema unaprijed određenom planu trebali smo jedanput tjedno prijeći cijelu Knjigu psalama.) Jednom katoliku odgovor se nameće sam po sebi. Čim bismo došli do nekog retka koji bi se naizgled protivio rimokatoličkom nauku, pretpostavili bismo da ga ne znamo točno protumačiti. Uzmi-mo, na primjer, Psalam 18,2: “Gospodin je stijena moja”, i Psalam 62,2 i 6: “Jedino je on stijena moja” (u katoličkoj Bibliji 18,3 i 62,3 i 7. Prim. prev.). Ili bismo tada potisnuli zaključak da Petar ne može biti Stijena ili bismo rekli da nedovoljno poznajemo Sveto pismo kako bismo razumjeli taj navod.

Isto bi se događalo kad bismo u čitanju tijekom svetog služenja slušali navode iz Starog i Novog zavjeta. Navod iz Rimljanima 5,1: “Opravdani, dakle, vjerom” razumjeli bismo ovako: “Opravdani, dakle, vjerom u Rimokatoličku crkvu ...”

Kasniji dio dana, nakon večernje, redovnik bi obično provodio u svojoj ćeliji. Ondje bi, u osami svoje sobice, pokušavao pomoću

duhovnog štiva, meditacije i molitve postići “zajedništvo s Bogom”. Pravila karmelićanskog reda naglašavaju taj dio redovničkog života i strogo zahtijevaju: “Ostani u svojoj ćeliji, danju i noću, i zadubi se u Zakon Gospodinov.” U stvarnosti je velik dio tog vremena potrošen u dosađivanju i besposličarenju.

Umrtvljenje tijela

Za tim je slijedio još jedan sat tihog meditiranja u kapeli, večernji obrok (kruh i čaj), večernja molitva i, kao završetak samostanskog dana, trapljenje.

Trapljenje je javno samokažnjavanje. Tom prigodom redovnici stoje pred vratima svojih ćelija okrenuti unutaranjem dvorištu. Na znak nadstojnika (oca poglavara, to jest priora) gase se svjetla, redovnici se djelomice razodjenu te se počnu bičem udarati po golim bedrima pjevajući pritom polako na latinskom pedeset i prvi psalam. Taj bič načinjen je od tri uzice različitih duljina, koje su provučene kroz ispletenu držalo i spojene tako da tvore bič sa šest krakova dugačak četrdesetak centimetara. Završeci uzica umočeni su u pčelinji vosak kako bi bili krutiji. Naravno, o svakom pojedinom redovniku ovisi koliko će se snažno udarati tim bičem, ali mnogi prestaju s bičevanjem tek kada prokrvare.

Kada je rečeni psalam otpjevan, prior izmoli više molitava i redovnici se ponovno odjenu. Zatim se opet pali svjetlo, svaki redovnik klekne ispred svoje ćelije i prior prođe kraj svakog od njih i blagoslovi ga, dok redovnik poljubi njegov škapular. Potom se redovnici povuku u svoje ćelije i samostanski dan je završio.

Zavjet

Godine 1935., nakon što sam godinu dana proveo u novicijatu položio sam svoje prve, a na Uzašašće 1938. godine svoje svećane zavjete. Sljedeći prijepis mog profesora pokazuje u kojoj se mjeri jedan katolik obvezuje takvim obećanjem:

“Ja, otac Hugh od svete Tereze Margarete, polažem svoj svečan zavjet i obvezujem se pred Bogom i Blaženom Djevicom Marijom od brda Karmela i pred našim prečasnim ocem, bratom Petrom

Thomasom od Djevice od brda Karmela, pred Generalom Reda bosonogih karmelićana i pred njegovim sljedbenicima na poslušnost, čistoću i siromaštvo do smrti, u skladu s izvornim pravilima gore spomenutog Reda.”

Dok sam polagao taj zavjet ostalo mi je još malo do završetka teološkog studija za svećeničku službu. Već sam bio primio tonzuru i uz to, rukom biskupa Francisa Clementa Kelleya iz Oklahoma Citya, posvećenje za svetu službu pomoćnika đakona. Koliko se sjećam, do tada nisam ozbiljnije sumnjao u nauk Rimokatoličke crkve. Izgledalo mi je da se više ništa ne može dogoditi, ali Bog je imao drugačije nakane za mene.

“A znamo da sve zajedno djeluje na dobro onima koji ljube Boga; onima koji su pozvani po njegovoj nakani. Jer one koje je unaprijed znao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina: da on bude prvorođeni među mnogom braćom” (Rimljanima 8,28.29).

Sumnja u moć svećenikâ

U posljednjem stupnju izobrazbe naučio sam kako slaviti misu. Trebalo je vježbati više mjeseci da se upozna postupke i obrede mise. Dok sam to uvježbavao, često sam se znao upitati: “Vjerujem li uistinu da ću nakon što budem zaređen za svećenika imati moć zapovjediti Bogu da se spusti na oltar?” Po rimokatoličkom nauku svećenik ima moć da elemente kruha i vina pretvori u stvarno tijelo, stvarnu krv, dušu i božanstvo Isusa Krista, bez obzira koliko je on sâm nedostojan – čak i ako je netom stupio u savez s đavлом. Radi se samo o tome da se ispravno izreknu riječi posvećenja i ima namjeru izvršiti pretvorbu – i tada Bog mora doći na oltar i ući u te elemente.

Što sam više razmišljao o toj moći, koju Rimokatolička crkva predaje svećeniku, to sam manje u to vjerovao. Uvijek iznova odlazio bih svom ispovjedniku i priznavao mu svoju sumnju. Njegov jedini odgovor bio je da trebam biti strpljiv. Rekao mi je da i “ako ne vjerujem sve što Crkva naučava, bez teškoća mogu biti svećenik”, naravno, “ako budem vjerno naučavao ono što od mene želi Crkva”. Rekao mi je: “Ništa ne ovisi o tvojoj osobnoj vjeri. Ti si u ruci Maj-

ke Crkve samo oruđe namijenjeno širenju vjere. Ostani vjeran rimokatoličkom nauku i na posljétku će sve biti dobro." No ispalo je sasvim drugačije.

Moja je sumnja svakim danom postajala sve gora. Nadređeni su primijetili moj stav i nagađali da sam u teškoćama, ali nisu ništa poduzimali. Uz to me mrzio najviši od mojih nadređenih, otac provincijal. Znao je da sam uvidio njegovu nedostatnu obrazovanost. Pravio se da je vrlo učen i svet, ali nije posjedovao ni učenost ni svetost. Bio je odlučan da me, čim bude moguće, slomi i razori. Srećom mi je glavar samostana, otac Edward, bio prijatelj i uzeo me u zaštitu, iako se zbog toga našao u opasnosti da na sebe navuče bijes provincijala. Na posljétku sam potpuno izgubio vjeru u Rimsku crkvu i njezine izmišljene dogme. Bilo mi je sasvim svejedno hoće li moji nadređeni to primijetiti ili neće.

U mjesecima koji su slijedili mnogo puta sam razmišljao o tome da napustim samostan. No znao sam da ujedno, radi savjesti, moram napustiti i Rimokatoličku crkvu. O protestantskoj sam vjeri znao vrlo malo. Jedine knjige koje sam o njoj smio čitati bili su napisali rimokatolički pisci, koji su Božji nauk i nauke protestantskih teologa toliko izobličili da su oni izgledali kao oruđe Sotone. Nisam znao gdje i kome se obratiti, ali sam se pouzdao u Boga. Znao sam da me On u tim teškim trenucima neće napustiti.

Odluka za bijeg

Bio je 2. kolovoz 1949. godine kada sam postao svjestan da već dugo ne vjerujem u neke od rimokatoličkih nauka: transubstancijaciju (nauk o pretvorbi kruha i vina), tajnu ispovijed (priznavanje grijeha svećeniku i primanje oprosta od njega osobno) i nepogrešivost pape (to da on ne može pogriješiti kada kao vrhovni učitelj "ex cathedra" odlučuje o pitanjima vjere i morala). Znao sam da tako više neću moći ostati u samostanu. Život u njemu je dovoljno težak i onima koji vjeruju sve što naučava Rimski crkva, a onaj tko je tu vjeru izgubio, više ne može izdržati to da živi kao redovnik.

Završio sam svoju teološku izobrazbu i znao da se više nikada neću moći čvrsto držati katoličke vjere. Tako sam, ne porazgovaravši

ni sa kim o tome, zaključio da trebam napustiti samostan, i to već isto poslijepodne. Pritom sam trebao biti vrlo oprezan. U posjetu našem samostanu bio je provincijal, koji mi je bio neprijatelj. Ako bi on posumnjao da želim napustiti samostan, naložio bi jednom rimokatoličkom liječniku da me pošalje u bolnicu za duševne bolesti koja je pod nadzorom Crkve. Čitatelj koji poznaje drage i ljubazne katolike mogao bi taj strah smatrati pretjeranim, ali mu mogu zajamčiti da su u Americi, Irskoj i u mnogim drugim zemljama stotine svećenika i redovnika u psihijatrijskim klinikama, samo zato što su izgubili vjeru u papu i Rimokatoličku crkvu, koju su htjeli napustiti.

I dok su samostanski oci imali poslijepodnevni odmor, iskrao sam se na stražnji ulaz te pobjegao u CVJM u San Antonio, gdje sam zamolio za zaštitu. Znao sam da provincijal i njegovi religijski saveznici neće riskirati to da od nekog protestantskog vjerskog službenika države Teksas zatraže da me izruči njima. Nakon što sam stupio u vezu s nekim propovjednicima i opisao im okolnosti u kojima se nalazim, otišao sam u Houston, grad u kojem je bilo više protestanata negoli u San Antoniu, koji je otprilike 60% rimokatolički.

Početak protestantske službe bez Krista

Do tada još uvijek nisam bio istinski obraćen. Mislio sam da je za duhovnu dobrobit dovoljno preuzeti teološka uvjerenja crkve kojoj se pripada. Tako sam stupio u protestantsku službu te ondje, a da nisam bio siguran u svoje spasenje, sljedećih petnaest godina svog života obavljao različite dužnosti. No Božja milost nije prestala raditi na meni.

“Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa” ... I reče: “Stoga vam i rekoh da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od moga Oca” (Ivan 6,63.65).

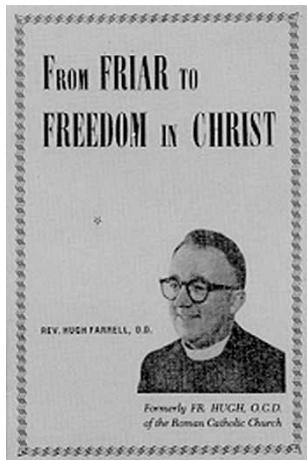
Na posljatku je nastupila prekretnica u mom duhovnom životu. No preda mnom je bilo još jedno iskušenje. Počeo sam, naime, vjerovati da je bila greška to što sam napustio Katoličku crkvu pa sam se 1955. godine vratio u nju. Za pokoru su me poslali u jedan samo-

stan trapista, za što sam bio više negoli spreman. Htio sam učiniti sve što je moguće da pronađem sigurnost u pogledu svoje vječne sudbine. Bio sam otvoren za sve čemu su me pokušali poučiti, ali je sve bilo uzalud. Ne samo što sam utvrdio da ne vjerujem u nauke Rimske crkve, nego mi je bilo i jasno da ta crkva ne može ni imati istinu, zato što su većinu njezinih učenja izmislili ljudi. Tako sam drugi put napustio Rimsku crkvu – naravno, opet tako što prije nikome nisam rekao ništa o tome.

Otputovao sam na Istočnu obalu (Sjedinjenih Država) i molio se Bogu da mi pokaže svoju volju. Uskoro sam primio odgovor na svoje molitve, i to tako da više nisam mogao sumnjati u to da se radi o Njegovoj volji.

Koraci na putu obraćenja

Nakon što sam pred jednom skupinom poslovnih ljudi održao predavanje “o političkim posljedicama izbora katolika za predsjednika” prišao mi je neki čovjek visoka uzrasta i čestitao na tome što tako dobro poznajem Rimsku crkvu i njezine nauke. Kao i obično, obuzela me velika uznositost. Tada je čovjek nastavio: “Ali moram Vam reći nešto, dragi prijatelju. Ni u kome još nisam izmjerio tako nisku duhovnu temperaturu kao što je Vaša.” Duboko uvrijeđen, neotesano koliko god sam to mogao, okrenuo sam se od njega. U svojim sam ga mislima zgazio kao pauka. Ali njegova spašavajuća ljubav bila je prevelika da bi me samo tako pustio da odem. Spadao je u onaj predani soj “ribara ljudi” koji se ne prestaju boriti za nečiju dušu, bez obzira koliko snažno im se ona opirala ili čak bila uvrijeđena. Navaljivao je na mene i na posljtku me Božji Duh uvjerio.



Najprije sam odbijao rješenje koje je taj čovjek ponudio za rješenje mojih duhovnih teškoća. Rekao mi je da samo trebam prihvatiti Krista, potpuno se pouzdati u Njega i “u Njega vjerovati” pa ću imati vječan život. Više puta mi je ponovio riječi Isusa Krista: “Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni” (Ivan 6,47). Ali to mi je izgledalo previše jednostavno da bi bilo istinito. Zašto se, pitao sam se, šire svi ti različiti nauci različitih vjerskih zajednica kada je to tako jednostavno? No tada sam primijetio da i nije baš jednostavno. Trebao sam ponizno priznati da sam grešnik, jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave (Rimljanima 3,23). Osim toga, spasenje se temelji na krvi Krista, koju je On prolio na Golgoti, a ne na vlastitim postignućima.

Tako sam i ja priznao svoju grešnost, poput psalmista: “Gle, u bezakonju bijah oblikovan; i u grijehu me začeo mati moja” (Psalam 51,5). Potom sam primio Krista kao svog jedinog mogućeg Spasitelja, ne uzdajući se više ni u što i ni u koga drugoga, pa ni u “Blaženu Djevicu Mariju”.

“Ali onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost” (Rimljanima 4,5).

Nakon mog obraćenja

Od toga dana nisam više imao nikakve sumnje u pogledu svog spasenja. “Svakoga tko mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja pred Ocem mojim, koji je na nebu” (Matej 10,32).

Nakon što sam bio spašen Božjom milošću, najprije sam radio u organizaciji koja je za cilj imala pomoći svećenicima da razumiju Evanđelje. No uskoro sam primijetio da me Bog poziva u jednu osobitu službu, naime, poučavati vjernike kako da katolike pridobiju za Gospodina. Godine 1959. vjerom sam se pouzdao u to da će Bog skrbiti za sve moje potrebe, što je On i učinio. Ovdje nemam dovoljno mjesta pa se moram suzdržati od toga da ispričam o svim velikim blagoslovima i milosrđu koje sam doživio. Često sam putovao Sjedinjenim Državama i Kanadom pa čak i odlazio propovijedati diljem Europe. Posvuda sam mogao govoriti s ljubavlju i autoritetom te bio dobro primljen.

Moj cilj nije sijati mržnju i gorčinu, nego nešto daleko više: putem Evanđelja pokazati kako se katolike može pridobiti za Krista. Uvijek iznova podsjećam ljude na prekrasne riječi zapisane u prvom poglavlju Ivanova evanđelja, koje se čitaju na svršetku svake rimokatoličke mise u posljednjem čitanju: “K svojim je došao i njegovi ga ne primiše; a svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime” (Ivan 1,11.12). Neka je slavljeno i hvaljeno Njegovo sveto ime u vječnosti. Amen.

Hugh Farrel došao je na svijet u Sjedinjenim Državama. Nakon svog obraćenja neumorno je radio na naviještanju Evanđelja po svoj Europi, Sjedinjenim Državama i Kanadi. U međuvremenu ga je Gospodin pozvao k sebi.